

Co kryje się za **OTOSKLEROZA**? Jest to choroba kosteczek ucha środkowego, prowadząca do stopniowej utraty słuchu. Towarzyszą jej również szумы uszne, zawroty głowy oraz skąpa ilość woskowiny. Choroba ta ujawnia się najczęściej u kobiet między 15 a 30 rokiem życia. Może się zdecydowanie pogłębić w czasie ciąży. Istnieje również otosklerozą młodzieńcza, która może się ujawnić nawet u kilkuletnich dzieci. Dolegliwość ta jest dziedziczna, chociaż nie jest to regułą. Mamy z nią do czynienia, kiedy metabolizm wapnia pomiędzy poszczególnymi kosteczkami słuchowymi jest nieprawidłowy. Skostnienie połączenia pomiędzy strzemiączkiem a okienkiem owalnym prowadzi do całkowitego zablokowania przewodzenia dźwięków. Wówczas prowadzi to do niedosłuchu przewodzeniowego oraz uszkodzenia ucha wewnętrznego.

Niestety lekarzowi ciężko jest zdiagnozować otosklerozę w stu procentach. Bardzo ważne jest przeprowadzenie badania audiometrycznego, szczegółowego wywiadu dotyczącego objawów klinicznych, zbadanie odruchu strzemiączkowego oraz przeprowadzenie próby Gellégo. Diagnostyka obrazowa nie znajduje zastosowania w wykrywaniu otosklerozy, jednakże w niektórych przypadkach w badaniu tomografii komputerowej lub rezonansu magnetycznego można uwidocznić ogniska otosklerotyczne.

Leczenie otosklerozy nie jest łatwe. Mimo stosowania leków czy bisfosfonianów (substancji wpływających na gospodarkę wapniowo-fosforanową), choroba ta postępuje. Docelowo często niezbędne jest przeprowadzenie operacji, noszącej nazwę stapedotomii. Polega ona na zastąpieniu skostniałego strzemiączka protezą, która przywraca ruchomość łańcucha kosteczek słuchowych i polepsza przewodzenie dźwięków. Zawsze operuje się najpierw gorzej słyszające ucho, i co najważniejsze nigdy nie operuje się obojga uszu podczas jednego zabiegu. Operacja drugiego ucha z reguły ma miejsce najwcześniej po upływie roku od pierwszego zabiegu.

Jedną ze znanych osób, która borykała się z problemem otosklerozy była **Aleksandra Duńska** (1 grudnia 1844 – 20 listopada 1925). Była najstarszą córką króla Danii Christiana IX i Ludwiki.

Pomimo długiej listy kandydatek, Edward – książę Walii, syn królowej Wiktorii, zdecydował się poślubić Aleksandrę. Była ona nie tylko najpiękniejszą spośród trzech córek króla Danii, ale jej uroda była zjawiskowa. Ślub odbył się 10 marca 1863 roku w kaplicy Świętego Jerzego w Windsorze. Nie był on, mimo wszystko, wesołą uroczystością – dwór nadal był w żałobie po śmierci małżonki królowej Wiktorii – księcia Alberta. Przez 38 lat, najdłużej jak do tej pory, Aleksandra nosiła tytuł księżnej Walii. Małżeństwo księżnej Aleksandry oraz księcia Edwarda było w miarę szczęśliwe, mimo licznych zdrad ze strony męża. Doczekali się sześciorga dzieci. W 1901 roku, po śmierci królowej Wiktorii, książę odziedziczył tron jako Edward VII – odtąd nosił tytuł króla Wielkiej Brytanii i cesarza Indii. 9 sierpnia 1902 roku odbyła się uroczysta koronacja pary królewskiej w opactwie Westminster. Królowa wiele czasu poświęcała dzieciom, dużo im czytała, uwielbiała tańczyć i jeździć na łyżwach oraz polować. Była osobą niesamowicie wesołą i ciepłą. Każdy kto miał przyjemność ją poznać zostawał w mistyczny sposób owładnięty przez jej osobowość i urodę. W 1910 roku Edward VII zmarł, co było ogromnym ciosem dla królowej Aleksandry.

Aleksandra cierpiała na otosklerozę od wczesnego dzieciństwa, podobnie jak jej matka. Postępująca głuchota znacznie przeszkadzała jej w życiu, szczególnie w życiu publicznym. Jednakże mimo to wzorowo wykonywała swoje obowiązki. Nawet po śmierci męża była jedną z popularniejszych postaci królewskiej rodziny brytyjskiej. Udzielała się w wielu organizacjach charytatywnych. Otrzymała odznaczenie Orderu Podwiązki.

Ciekawostka: Standardy w parzeniu herbaty wyznaczyła królowa Aleksandra. Podstawą dobrej herbaty jest czysta, świeża woda, która ma ogromny wpływ na jakość i smak naparu.

Królowa nigdy nie wyruszała w żadną podróż, jeśli nie miała w zapasie czystej wody. W zależności czy jest to herbata biała, zielona czy czarna ważna jest odpowiednia temperatura, a także to, aby wodę na herbatę gotować tylko raz, gdyż wówczas nie jest pozbawiona tlenu, tak ważnego dla uzyskania wartościowego naparu.

Aleksandra Duńska, źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Aleksandra_Duńska

Marta Wojcieszak-Paluch

Kierownik Centrum Kompleksowej Rehabilitacji Ruchowej oraz Słuchu i Mowy Polskiego Związku Głuchych w Warszawie

Artykuł został napisany dla czasopisma Świata Ciszy oraz opublikowany w numerze IV/2014